

MARRASKUUN 2023 INSPIS-TEKSTIT

KUOLEMA

Tarttua ihmisen
käteen
joka on jo kuoleva
tai ainakin melkein
jo poissa
sen näkee
katseesta.
Tarttua ihmisen
käteen
ja vain
toisella
omalla kädellä
säästääkö se
surua.

Ilya Repin: Nikolai Gogol polttaa Kuolleet Sielut -kirjan käsikirjoituksen toisen osan. Kuva: Tarja Okkonen, rajaus K.K

Päivikki Puonti

IVANIN VALITUSLAULU

”– Oi, tätä tuskani päivää! Miten minä Ivan, Sergei Aksakovin poika, jouduin tähän?

Yritän estää mestaria. Herra Nikolai on mielipuolisuuden vallassa. Muutaman paperin olen saanut tulelta pelastettua. Mestari haluaa polttaa kaikki, ne ovat kuulemma syntisiä. Pappi Matvei oli kertonut ja yllyttänyt tekoon!

– Miksi minut juuri tänään tänne lähetettiin?

Isäni ei ole samaa mieltä. Hänestä mestari Gogolin tekstit ovat loistavia. Jos kaikki nyt palaa, emme saa koskaan tietää, miten Pavel Ivanovitsin käy, entä Selifan ja Petruskan? Isäni ehkä syyttää minua, poikaansa, kun en pystynyt estämään tekoa. Hän itkee ja alkaa muistella, kuinka hän ja mestari keräilivät yhdessä perhosia Abramitsevossa. Äitini ei siitä pitänyt, sen muistan. Miksiköhän?

– Oi, tätä tuskani päivää! Mitä minä nyt teen? Mitä minä nyt teen?”

Sirkka-Liisa

Tuskaa ja tuskaa sitä tuskaa, jota visa ja viisaat sanovat ei ymmärrettäväksi. Kuvassa on Venäjä, suuren tuskan maa. Professori Joensuusta kutsui maata klaanimaaksi. Meillä ei ole klaaneja, kuinka voisimmekaan ymmärtää.

Sirpa Minkkinen

pelko

valuu graniitinharmaasta katosta
siivilöityy kruunukristallien läpi
sirottuu pinnoille ja odottaa,
avatun ikkunan tuulta

haihtuu

PHKokkonen

KUOLEVAT SIELUT

Toinen osa, on aina vaikein
Toisen osa, on aina haikein

Palavat sivut, kuolevat sanat
Palavat sivut, kuolevat sanat

Toinen osa, on aina vaikein
Toisen osa, on aina haikein

Palavat kodit, kuolevat lapset
Palavat kodit, kuolevat sielut

Kuolevat sielut
Kuolevat sielut
Kuolevat

J.T. Harma

Eikö jo riitä hulluus?

Ei, ei riitä.

Nyt alkaa entistä

Villimpi Hulluus

Outi Pollock

Katala tuttava yrittää huijata hyväuskoista Oblomovia.

(= venäläinen klassikkosatiiri tilanomistaja Oblomovista, joka käyttää aikansa joutilaisuuteen)

Pirjo Mellanen

MERIPIIHKAKORU

Meripihkakoru tuo mieleeni veljet.
Se tuskin haittaa äitiä,
että muistan veljiä.
Ne ei elä enää
paitsi yksi
mutta sen mieli jätättää.
Vanhin veli kiersi kyliä, maita ja mantuja.
Koru on Puolasta,
kun ruopasta nousi meripihkaa,
saimme tuliaisia.
Kysyin, opitko puolaa? – Väkisin, tuolloin vastaa.
Hän osasi venettä, ranskaa, engelskaa, ruotsia, saksaa
Kirjoitti mulle kortteja,
lähetti satasen rahaa ja Ruisrock-lehden.
Äiti sanoi ei, mutta minähän lähden
kahdella bussilla Turkuun ja Ruissaloon.
Ei kännyä, johon sanoa haloo.
Veli käveli kioskipolulla vastaan, syli täynnä limupulloja.
Hei vain Kuopion tytöt ja kohti toisia teltoja.
Veli vahti mua, mutta halasin salaa sen kamua.
Veli kiersi metsiä ja soita, keräsi marjat ja sienet,
rengasti lintuja kera Urpon.
Veli haki siskonpojat uimaan.
Vanha viltti hiekalle, salkusta matkaradio soimaan,
pojille limua ja ei kun uimaan.
Eno vahti maaten viltillä
nojassa kyynärvarsien varassa
Pojat pituusjärjestyksessä limupullot suussa, valokuvassa.
Ikimuistoinen matka Hankoon ja Ruissaloon
vanhalla Pösöllä - kmoon
Tanssimassa Hangon kasinolla – minä 17 - veljen kanssa.
Vanhassa kunnan Valenciassa Turussa
sandaalista lähti korko, haa!
Murheeseen Jallucolaa
Vanhin veljeni, vapaa sielu
ei kuollut katuojaan,
sydän petti sairaalassa,
ei kuollut lakanoissa, vaan lattialla.
Veljeni, jolla oli tukka kuin leijonalla harja,
valkilla rippikuvassa laitettuna,
myöhemmin kestokiharoina.
Kutsui minua tähtisilmäksi, kun laitoin ripsarilla ehostusta.
Herkkä, estynyt veljeni lentää taivaan metsissä ja merillä
lokin siivillä.

Satu Henttonen

AHDISTETTU

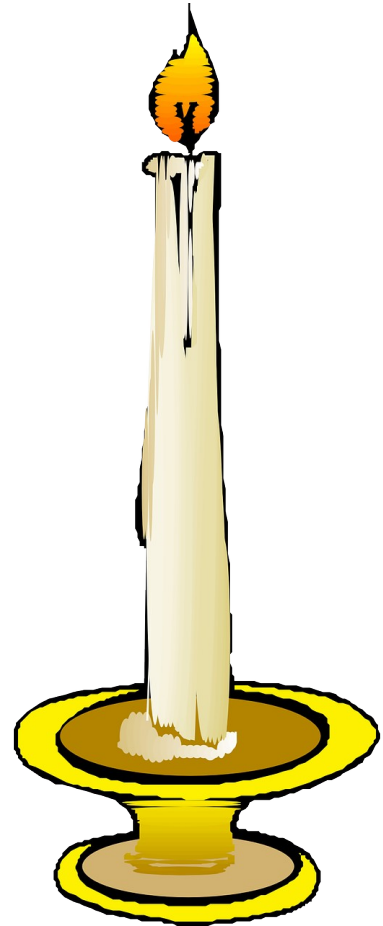
Pelko kauhu tuskakin
rintaa puristaa
nouse silti taistellen.

Kuka auttaa ihmistä
surusta valoon
kohti toivon säteitä.

Rakkaus lääke vihaankin
ohjaa pintaan päin
voimaa älä vastusta.

Kätehen tartu auttavaan
luota katseeseen
niin saat turvan tulevaan.

*Haiku yrittelmä 9.11.2023
Anna Liisa Tajasvuo*

GOGOL JA KUOLLEET SANAT

Gogol: Katso mi loiste, mi lämpö tuolt hohtaa

Kustannustoimittaja: Kuule ei tuo käsiksen polttaminen pitkään lämmitä

Gogol: Se ainut on lohtu, se vain mua eteenpäin johtaa

Kustannustoimittaja: Sama, kun ...

Gogol: Kipunainen huntu, nuo sielut sanojen kuolleitten

Kustannustoimittaja: Sama kuin kuisit housuun

Gogol: Mut niin suloinen välke , kuin lento pienten enkelten

Kustannustoimittaja: Vähän aikaa se sinua lämmittää, mutta kohta on kahta kylmempi

Gogol: Kuule! Kuse sinä housuus, mut minä käsiksein poltan

Juha Mattila

Kiitos kirjoittajille ja hyvää adventtia palttalaiset!